

[Aksel Larsen.]

hvilke instrukser jeg havde fået i Moskva. Må jeg sige til det ærede medlem hr. H. C. Hansen, at fordi han selv hører til de partiledere, der modtager instrukser og handler efter instrukser fra fremmed magt, og hvis parti tildels modtager kontant betaling for at hjælpe denne fremmede magt med at gennemføre sin politik her i Danmark — jeg tænker på Amerikas Forende Staters understøttelse af den socialdemokratiske forlagsvirksomhed —, fordi det ærede medlem hr. H. C. Hansen hører til den slags partiledere, og fordi det ærede medlem hr. H. C. Hansen muligvis, da han i fjor var i Amerika for at lære amerikansk, har fået sine instrukser, behøver han jo ikke at tro, at hæderlige mennesker også modtager instrukser fra fremmed magt. (*H. C. Hansen: Sagde De hæderlige?*). Jeg sagde hæderlige.

Hvad instrukser angår, kan jeg opfordre det ærede medlem hr. H. C. Hansen og andre til at tænke på Main Brace-øvelsen, som blev lavet af hensyn til Danmarks forsvar, den Main Brace-øvelse, som man officielt var så glad for, og som navnlig regeringen var begejstret for. Midt under Main Brace-øvelsen kunne man i udenrigsministerens hoforgan, „Berlingske Tidende“, for den 21. september læse en korrespondance fra London, hvori man gjorde opmærksom på en øjensynlig informeret artikel i det engelske blad „News Chronicle“. I denne artikel blev det oplyst, at den danske regering overhovedet ikke blev taget med på råd ved den oprindelige planlægning af Main Brace-øvelsen.

„Først senere“

— skriver „News Chronicle“ —

„skal ministeriet Eriksen have fået underretning om, hvad NATO-hovedkvarteret påtænkte i retning af en Main Brace.“

Denne Main Brace-øvelse er planlagt af amerikanerne, og man har ikke gjort sig den ulejlighed at underrette bl. a. Danmark, hvor øvelsen skulle foregå; først ved en senere mere eller mindre tilfældig lejlighed i Paris får den danske regering meddelelse derom og bliver meget forskrækket; men det ender alligevel med, at den danske regering godkender Main Brace-øvelsen og går ind for den med fuld musik. Her ser vi, hvem det er, der, uanset hvor der bliver hundset med dem, hvor nederdrægtigt uforkammet de bliver behandlet, dog er

parat til at rette sig efter en hvilken som helst ordre eller instruks, der kommer fra en fremmed magt.

Hvad min mening om den 19. partikongres i Sovjetunionens kommunistiske parti angår, har jeg sagt det i den tale, det ærede medlem hr. H. C. Hansen nævnte, men som jeg anbefaler ham og andre at studere i den ordrette gengivelse og ikke efter Reuters eller Associated Press' forvanskede referat.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen fik ondt over min omtale af Stalin. Jeg må sige til det ærede medlem hr. H. C. Hansen, at jeg aldrig har kaldt Stalin for alfader; der tager det ærede medlem hr. H. C. Hansen fejl; det var socialdemokratiet, der kaldte Stauning for alfader i sin tid, så fra den side manglede der ikke svulstige ord. Hvad jeg har sagt om Stalin, har sin virkelige gode begrundelse. Stalin har nu i 28 år stået i spidsen for Sovjetunionens kommunistiske parti og Sovjetunionens politik. Han var med til at føre det russiske folk til sejr over kapitalismen og czarismen i 1917. Han er med rette kaldt socialismens bygmester. Under hans ledelse er der nået de mest storslåede økonomiske og sociale resultater i Sovjetunionen. Hitler-Tysklands nederlag blev beseglet under hans ledelse i den anden verdenskrig. Dertil kommer at Stalin så ubestridt er marxismens og dermed den internationale arbejderbevægelses førende teoretiker og vor tids ubestridt største statsmand. Det har man lov til at gøre opmærksom på; jeg føler i hvert fald ingen trang til at tie stille med det. Dette afspejles da også i de resultater på den fredelige økonomiske politiks område, på det sociale og det kulturelle område, som Sovjetunionen har nået, og som kongressens forhandlinger og beslutninger så tydeligt gav udtryk for. Det fremgår samtidig af alle Sovjetregeringens handlinger, og det fremgår tydeligt af alt, hvad der er forhandlet og besluttet på den omtalte partikongres, at Sovjetunionen fører en konsekvent fredspolitik og ikke ønsker andet end fred.

Prøv engang at sammenligne denne 19. partikongres i Sovjetunionens kommunistiske parti med to partikongresser, som blev holdt i sommer i Amerikas Forenede Stater. Det var kongresserne eller partikonventerne i det demokratiske og det republikanske parti, som ligner hinanden deri, at de begge to er republikanske og ingen af dem demokratiske. På disse to parti-